

Pol Galofre i Bel Olid

Les aventures extrabombàstiques de la Frederica Bladuliqui (i els perversos ximplumstimflins)

Il·lustracions de Màriam Ben-Arab

1

*De com la Lola, la Tània i la Zuzú
es van convertir en Mamaló, Mamatà i Mamazú*

Eren velles, ja, totes tres, quan va passar. Vivien en una casa que també era vella, que sempre havia estat vella, des que tenien memòria. Amb una porta molt ampla i un terrat al sol on estenien la roba els dies clars i feien festes les nits caldures, perquè sempre hi corria un vent molt bo d'aprofitar.

Potser va ser el vent que la va portar, o potser algun ocell. Segurament van ser els perver-

sos ximplumstimflins, que la van enredar entre els llençols de les dones, però això no ho sabrem mai. El cas és que la Lola, que encara era la Lola, va mirar per la finestra i va veure que amenaçava tempesta, i va pensar en els llençols estesos que ja devien estar eixuts, i va córrer escales amunt cap al terrat, a recollir-los abans no es mullessin.

No va trigar a passar altre cop escales avall, amb la roba a mig recollir i un farcellet als braços que no la deixava córrer tant com li cavalcava el cor, per mor que no li caigués. A la sala hi havia la Tània, que llegia. Va voler cridar-la, però el farcellet roncava suaument, i la Lola va pensar que era millor parlar baixet.

–Tània, mira.

La Tània no alçava els ulls del llibre, que devia estar molt emocionant.

–Mira, Tània.

–Ahà. –Però no mirava.

–He trobat una personeta al terrat.

–Mhm. –Però no mirava.

La Lola va aixecar una mica més la veu.

–Una personeta, Tània. Al terrat.

–Ahà. –I vinga no mirar.

La Lola va perdre la paciència.

–Que he trobat això al terrat, Tània! –va cridar.

–Mhm.

I llavors el farcellet, potser irritat pel crit, potser amb ganes de contribuir a cridar l'atenció de la Tània, va fer un bram gegant, gegant.

Ara sí que la Tània va mirar. I en veure el farcellet i la carona que en sortia, i els ulls tan enormes i el bram tan espectacular, se li va obrir la boca i li va caure el llibre de les mans. I el llibre en tocar a terra va fer un plof, i el plof va despertar un altre bram que va omplir la sala, el passadís, tota la casa, i que va arribar fins a la cuina, on hi havia la Zuzú fent una coca de iogurt amb gerds i mores, que és perfecta per menjar quan hi ha tempesta. La Zuzú, intrigada, va treure de seguida el cap per la sala.

Trobar-se una personeta al terrat, embolica-
da amb llençols, ja és en si mateix un esdeve-
niment extraordinari. Però és que aquesta per-
soneta, a més, pesava tan poc com una ploma
lleugera. Tenia la pell suau i brillant, que no era
de color marró dens, com la de la Lola, ni rosa
pàl·lid com la de la Zuzú, ni de color canyella
espès com la de la Tània, sinó de color de vai-
nilla dolça com el cel quan fa poc que ha sortit
el sol. Els cabells no eren blancs, com els de la
Zuzú, ni negres, com els de la Lola, ni castanys,
com els de la Tània, sinó d'un verd brillant que
a l'ombra semblava apagat i al sol s'encenia com
un bosc després de la pluja. Semblava fràgil, però
si li acostaves un dit a la mà te l'agafava fort i
l'estrenyia.

La Lola, la Tània i la Zuzú eren velles i havi-
en viscut moltes coses, però no havien vist mai
res d'igual. Es feia estimar tant, amb els seus
xerroteigs i els seus somriures i les seves mirades
angelicals, que van començar a cuidar-la sense

ni adonar-se'n. La Tània li explicava contes, la Zuzú li cuinava farinetes, la Lola li feia roba preciosa de tots els colors.

Van dir-li Frederica, perquè van convenir que era el nom que més li esqueia, i així que va començar a parlar, la Frederica els va dir Mameló, Mamatà i Mamazú, perquè si és just que les mares triïn un nom per a la filla, bé ha de ser just que la filla triï també un nom per a les mares.

I això, que sembla el final d'una història, només n'és el començament.